

палтото Костадина и му каза: „Или ми обѣщай, че нѣма да обадишъ случката на учителя, или и тебе ще овалаямъ въ калъта, като Благоя!“

„Ако обадишъ ти самъ, нищо нѣма да кажа; ако ли прѣмълчишъ — всичко ще изкажа, защото инѣкъ азъ ще бѣда наказанъ“, — отгори му смирено Костадинъ.

Петъръ, безъ да му мисли много-много, тръгна Костадина на земята, въ калъта и почна да го бие съ юмруци. Костадинъ започна да плаче и да вика съ всичката си сила. Отъ близкитѣ кѣщи излѣзоха хора, които го избавиха отъ гнѣва на Петра. Ала послѣ въ училището никой не дойде да избави Петра отъ наказанието на учителя имъ.

Пролѣтъ.

Вечъ топятъ се снѣговетъ,
Слънце топло грѣй,
Вечъ минаха студоветъ,
Хубавъ день се смѣй.

Нѣма зима — пролѣтъ иде,
Бѣгатъ тѣжни дни:
Зимата си вечъ отиде,
Чезнатъ и мъгли.

Радость блика намъ въ сърдцата,
Радость на животъ —
Всичко смѣй се по земята
Всрѣдъ новъ хоризонтъ.

Ив. Боневъ.